

פרשת ויקרא- פורים

כשעם ישראל באחדות כל אויבנו מנוצחים

אנו נמצאים לקראת פורים, אסתר אמרה למרדכי לך כנוס את כל היהודים היינו תאחד את כולם זה סוד הצלחתו של עם ישראל, הצלחתו של המן לגזור את הגזירה להשמיד להרוג ולאבד ב"מ היא בגלל דבר אחד והוא חוסר אחדות בעם ישראל כפי שאמר המן ישנו עם אחד מפורז ומפורד – עם ישראל מפורדים אין בניהם אחדות המן לאחשוּרוש זהו השעה לגזור עליהן גזירה והיא תצליח אפילו המן ידע את הסוד הזה ואכן הגזירה הצליחה

וכנגד מה שגרם לעם ישראל את הגזירה והיא חוסר אחדות עם אחד מפורז ומפורד, אמרה אסתר למרדכי כשביקש מרדכי ממנה להתחנן על עם ישראל אצל המלך, לך כנוס את כל היהודים היינו תחבר בניהם, תכנוס אותם שיהיו אגודה אחת ואם יהיה כן ההצלחה מובטחת ואכן אסתר הצליחה כשיש אחדות והו סוד ההצלחה

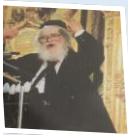
ראיתי מבארים את הפסוק "ישנו עם אחד מפורז ומפורד" מה הפירוש מפורז ומפורד וראיתי שמסבירים שבדרך כלל קבוצה של אנשים המשתייכים לעדה, לקבוצה מסוימת בתוך מקום אחד יש בניהם באופן טבעי אחדות ואילו כאן למרות שהיהודים היו בתוך גויים הם לא היו מאוחדים ביניהם וזהו פירוש הכפילות מפורז ומפורד ולבסוף עם ישראל לאחר גזרת המן היו מאד מאוחדים לכן כתוב וקבל היהודים קבל לשון יחיד ולא וקבלו היהודים וכן נח מאויביהם והרוג בשונאיהם לשון יחיד ולא לשון רבים שהייתה בניהם לאחר הגזירה אחדות גמורה ובזכות האחדות המופלאה נצחו את המן ולכן אמרה לאחר גזרת המן לפני מפתו לך כנוס את כל היהודים דהיינו שיהיה ביניהם אחדות וכך נצליח להרוג את המן

כתב המהר"ל בספר נצח ישראל פרק כה אמרו בספרי (במדבר ו, כה) רבי אלעזר הקפר אומר, **גדול השלום שאפילו עובדי עבודה זרה אמר הקדוש ברוך הוא אין השטן נוגע בהם**, שנאמר (ר' הושע ד, יז) "חבור אפרים עצבים הנח לוי". אבל משנחלקו מה נאמר (הושע י, ב) "חלק לבם עתה יאשמו הוא יערוף זבוחותם ישדו מצבותם". הלא כך גדול השלום ושנאו המחלוקת, עד כאן בספרי. **ואתה בן אדם, פקח עיניך והבן הדברים האלו מאד, על השלום הזה אשר אמרו 'אין השטן נוגע בהם'. כי השטן, אשר יש לו כח על ההעדר וההפסד, אין נוגע בהם. וזה מפני כי השלום הוא מסולק מן ההעדר, מצד השלימות אשר בו. לכן כאשר יש ושולט עליהם, לסבת השלימות אשר בהם. אבל כאשר חלק לבם, ונחשבו חלק בלבד, וכל חלק הוא חסר, 'עתה יאשמו' על ידי השטן. ודבר מיד בקרב בישראל, כי הם בעצמם עם אחד אומה שלימה, שאין זה בשאר אומות. ומאחר שהם אומה יחידה שלימה, עכ"ל**

ולכן דורו של אחאב היו יוצאים למלחמה ומנוצחים אף על פי שהיו עובדי עבודה זרה כיון שהיה בניהם אחדות עובדיה הנביא החביא מאה נביאים כולם ידעו ולא סיפרו למלך אחאב לעומת זאת דורו של שאול היו מפסדים במלחמה אף שהיו צדיקים כיון שלא הייתה אחדות וזהו שכתוב "חלק ליבם עתה יאשמו" היינו שאם ליבם חלוק היינו אין בניהם אחדות מיד אני מאשים אותם אפילו שהם שומרי תורה ומצוות

כותב פלא יועץ שזה היה הטעם שלא עשה הקדוש ברוך הוא כליה בדור הפלגה לעומת דור המבול שהרגו כולו למעט נח ובניו לפי שהיו באחדות. וזוהי כוונת הפסוק (בראשית לכולם". ועתה כיון שהם באחדות לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, שאין מדת הדין יכולה לשלוט בהם. לכן הבה נרדה ונבלה שם שפתם (שם ז) שלא ישמעו איש שפת רעהו, כדי שיכנס מחלוקת ביניהם ויהא מקום למדת הדין לשלוט בהם:

ולכן תיקן מרדכי משלוח מנות איש לרעהו כיון שהגורם לגזרת המן הרע שתקבל בשמים היא חוסר האחדות שהיה בעם ישראל לכן תיקן משלוח מנות הגורם המרבה אהבה ואחוה שלום ורעות וכל החוגג את פורים ועדין חסר לו במידת האחדות הוא מחטיא את עצם מטרת פורים וכן חייב איניש לבסומי וכו' היין נכנס למוח ואזי המחיצות הקטנוניות יורדות ואז הוא רואה את חברו באור חיובי ושוכח מכל המוחין דקטנות ולכן גם שמחים ומתחפשים ורוקדים ומטשטשים את הגבולות כיון שעל ידי השמחה אדם יותר סלחן יותר ותוך וממלא מתרבה האחדות בעולם צריך לדעת שכל פירוד מקורו בס"א משמש כוחו מלחמת ששת ימים הכל היה רצף של ניסים כיון שהייתה אחדות נפלאה כתוצאה מהפחד של המלחמה העתידה שכבר "היריחו

אותה באויר" **אמר רב אליהו לופיאן זצ"ל** כיון שיש אחדות הניצחון **כבר בפנים ואכן היו ניסים גלויים**

להזהר ממחלוקת מאד מאד סיפר בנו של מרן הרב קנייבסקי: "אני מתבונן על אבי מורי זצוק"ל, כל ימי חייו היה בורח ומתרחק שלא תהיה שום מתיחות עם אף אחד ושלא תהיה שום מריבה עם אף אחד. תמיד דואג מרן רבינו גם אם מתעורר משהו הכי קטן, מיד להשתק את הכל. "תמיד כשכנסים לומר למרן הרב חיים קנייבסקי דבר מה וגם כאשר הרבנית ע"ה הייתה שואלת על דברים מסוימים של ויכוחים מה לעשות, מרן רבינו כסדר תמיד משתיק ואומר: "לא להתערב", ומיד מסדר הכל שלא יהיה שום רשם של מתיחות או מריבה חלילה. "רק לשתוק!". לפני עשרות רבות של שנים הייתה איזו רגישות בנושא מסוים שנגע לכבוד התורה. יהודי נכבד ונמרץ הגיע לרבינו שליט"א והפציר: "רבינו יתן לי רשות, אני יכול לטפל בזה ביד קשה וכל השפיור מדי יסתיים". מרן רבינו הזדעק: "חלילה וחס! חלילה וחס! אתה לא תעשה מריבות בינינו, אתה לא תעשה שום דבר, רק לשתוק! רק לשתוק!...!"

שווייג שווייג שווייג! - לשתוק לשתוק לשתוק

באחת השנים כשהייתי אצל רבינו הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל, נכנס יהודי ת"ח לשכנעו עד כמה חשוב לפרסם איזה דבר שיכול מאוד מאוד להועיל לכבוד התורה בכללות ולרבינו הגראי"ל בפרט, בנושא ציבורי מסוים. הלה הפציר ברבינו שוב ושוב וניסה כיוונים מכיוונים שונים. לאחר שרבינו התנגד לכך מספר פעמים, הרים לפתע את קולו ממרום גילו המופלג וזעק: "שווייג שווייג שווייג!" (לשתוק, לשתוק, לשתוק). זו המורשת שהנחילו ומנחילים לנו לדורות רבותינו זצוק"ל.

לאחר ההתקוממות ברוסיה בשנת תרס"ח, התכנסו "בראדקי" אנשי ההמון. מספר הגרתי"א זייטשיק זצ"ל בספרו "המאורות הגדולים" (עמ' שכ"ב) ויסדו "חברא קדישא" חדשה בנוסף לחברה הקיימת שעמדו בראשה "בעלי בתים", ועמדה להתפתח מזה מחלוקת גדולה. בשעת התפילה עלה ה"חפץ חיים" זצ"ל על הבימה ואמר: "אחים! לו היו נותנים לי אלפים רובל שאבוא לדרוש לא הייתי מסכים, אני זקנתי וכל שעה יקרה לי, ובכסף לא הייתי מוכר את זמני. אבל רואה אני הכרח לדרוש לפניכם. אני נמצא פה יותר מחמשים שנה והריני זוכר את כל היהודים שעמדו אתי בבית הכנסת, איפה הם כולם היום? נשאר מהם רק המצבות בבית הקברות. רבים מכס עדיין לא היו אז בין הנולדים, ורבים שהיו אז ילדים נמנים כעת עם הזקנים. הלואי שכולנו נאריך ימים, אבל סוף סוף הרי נבוא כולנו "לשם", ונהיה נאלצים למסור דין וחשבון על מה שעשינו כאן. ודעו לכם רבותי! ענין המחלוקת הוא דבר חמור מאד, שאף מי שמקיים"הרבה מצוות כאילו זורקין" לצורן קש. עצום אנני משוכנע שאם יראו שם את "אימת הדין", יתפסו בכל כדי להנצל, ויאמרו שהיה בעירנו יהודי בשם ישראל מאיר שחשבו אותו לתלמיד חכם, והוא ראה הכל ושתק. ולכן אני מבקש מכם שלא תזכירו את שמו. יש לי חנילה שלי ואיני יודע איך אני אעבור את הדין, אי"כ איך אוכל לקבל עלי אחריות של אחרים. ?" תוך כדי הדברים פרץ בבכי, וכל גופו החל לרעד מפחד. מתוך השפעה זו נרעש גם הקהל וקיבלו עליהם לבטל מיד החברה החדשה, והתקינו "תקנה" למשך שלוש שנים לא לקבל דמי קבורה ולעסוק בזה כראוי, בגמילות חסד של אמת. (לקח טוב ח"ד עמוד קפ"ט)

סיפור הרב לוגסי שליט"א על אביו שדך בְּחָצֵר עם פְּמֵה שְׁכֵנִים, וּבְאָחַד הַיָּמִים פָּרְצָה מַחְלָקָת בֵּין הַשְּׂכֵנִים בְּעִטְוֵי שָׁל קְלָקוּל שְׁנֵיגָרם בְּחָצֵר, אֲבָל בְּסֵף הַפֶּל לא הָיָה אֶלָּא סְתִימָה שֶׁל צְנוּרוֹת... וּתְקוּפַת זְמַן שֶׁל שְׁבוּעוֹת רְבוּת נִמְשָׁקָה מְחַלְלָת, וְכָל הַחָצֵר הָיְתָה כְּמִרְקָחָה, כְּשֶׁכָּל אֶחָד מִטִּיֵּל אֶת הָאֲשֻׁמֹת עַל חֲבֵרוֹ. פְּמֵה צָצַר וְעִגְמַת נָפֵשׁ, רְכִילוֹת, לְשׁוֹן הָרַע מְלָאוּ אֶת אַוְרֵהָ שֶׁל אוֹתָהּ חָצֵר נוֹשְׁנָת, עַד שֶׁהִגְיעוּ לַיְדֵי אֵיזָה הַסֵּדֵר וְהַזְמִינוּ לְבַעַל מְלָאכָה לְתַשּׁוּ אֶת הַנֶּזֶק. אוֹלָם גַּם בְּבֹאוֹ לא נִשְׁתַּוּ הַשְּׂכֵנִים בְּיַנְיָהֶם, עָקַב הַמְחִירִי שֶׁדָּרַשׁ עֲבוּר הַמְלָאכָה, שֶׁהָיָה נֶרְצָה מִגִּזְם בְּעִינֵי דָרְגֵי הַחָצֵר, וְשִׁיב הַתְּחִלָּה הַמְחִימָה. אֲבִי עִי"ה הִזְדַּרְזוּ לְהִגַּם שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֵׁיף לַשֹּׁטֵחַ הַקְּשׁוּר לְצִנּוֹר הָעָה. הוא יָדַע, כִּי עָתָה שׁוּב יִתְגַּלֵּעַ הָרִיב, וַיּוֹד בְּיָתֵר תַּקְוָה. הוא פָּ- בְּדָבָרִים עַל אוֹתוֹ בַּעַל מְלָאכָה וְאָמַר לוֹ: "אֶתָּה, טַל אֶת הַכֶּקֶף מֵהַשְּׂכֵנִים - וְאֵנִי אוֹסִיף לָךְ מִפְּסִי אֶת הַעֲדָף, וְגַם מִדָּ מְלָאכָה... וְתִשְׁקַט הָאֶרֶץ... כְּדִי לִמְנוּעַ מַחְלֻקַּת יֵשׁ לוֹוֹתֵר

מסופר על הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל ("איש צדיק היה", עמ' 78): פעם אחת, הוזמן רבי אריה לבית המשפט, לתביעה שיפרע שטר שהוא חתום עליו כערב. תמה הרב על כך, מאחר שלא היה זכור לו כלל שחתם על השטר הנוכח. הופיע הרב בבית המשפט ונוכח לדעת כי חתימתו זוייפה, ובעל החוב נצב מולו, כשהוא משפיל עיניו מרב בושה על מעשה הזיוף. כדי לא לביישו, הודה הרב שזוהי חתימתו שלו, ואך בקש מהשופט שיטיב עימו ויאפשר לו לפרוע השטר בתשלומים חדשיים. במשך שנים אחדות, שלם הרב מכיסו 28 ל"י לחדש (סכום גדול באותם הימים) על שטר שלא חתם עליו מעודו ובלבד שלא ילבין פני חבריו ברבים. (אשרי כנסת ישראל שאלו בניה), נלמד מרבי אריה לוי שהסכים לשלם ולוותר מכיסו הון עתק לאדם שפל ובלבד שלא לבייש יהודי קל וחומר שאדם צריך לוותר ולמנוע מחלוקות

אם אתה מכוון רק לשם שמים אתה יכול להכריע בפיקוח נפש רפואי

סיפר לי רבי זלמן לייב סיפור מאוד משעשע ומאוד חזק... יום אחד הוא בא לפני מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל, ואמר שיש לו שתי שאלות לשאול... "אני רוצה לשאול, אם ראש השיבה מאמין שזה נכון שמרן החזון איש זצ"ל היה קדוש וטהור והיה רואה מסוף העולם ועד סופו בכח קדושתו הרבה?!" ענה מרן הרב שטיינמן והשיב בחיבו. "אכן, אני מאמין!" "הוסיף ר' זלמן לייב ושאל שאלה נוספת: "האם ראש השיבה מאמין שאני, זלמן לייב זילבר ממונסי שבארה"ב, אני אוהב לאכול פיצה עם הרבה גבינה צהובה וזה מאוד טעים ליי?!" ראש השיבה חיך והשיב שהוא לא היה חושד בו בכגון דא, אבל אם ר' זלמן לייב מעדיף כך על עצמו אולי יש דברים בגו... [הוא רצה לומר שאני יהודי פשוט ומכריע על שאלות פיקוח נפש] עכשיו הגיע רבי זלמן לייב לשאלה השלישית והזקוקת כל כך: "מדי יום אני מקבל שאלות רבות כל כך בענייני רפואה, וצריך לעזור לאנשים להכריע לחיים ולמוות, איזה רופא לבחור, באיזה טיפול כדאי להתנסות, האם לבצע את הניתוח או לדחות אותו לפעם אחרת... מה אני, ה'חזון איש'? את החזון איש יכלו לשאול שאלות כאלו והיה לו את הכח לענות. אבל אני סתם אדם פשוט, שלא מגיע לקצה הקרסול של מי שזכה להידבק בעפר רגליו של מרנא ה'חזון איש', איך אני יכול להשיב על שאלות כאלו? אולי אני שופך דמים חלילה, כשהתשובות שלי לפעמים מתבררות כלא מוצלחות רח"ל?!" ענה לו מרן הגראי"ל כך: "אם אתה מתכוון בתשובה שלך לשם שמים, לא לשם הנאה עצמית, לא בשביל כבוד או כסף או כל מטרה אחרת, אלא אך ורק לשם שמים, התשובה שאתה עונה לשואלים אותך מכוונת לאמת. יש לך שיעתא דשמיא מיוחדת, ולכל מי שמכוון לשם שמים" [אומר הרב דסל: אהנונו אומרם כל יום ימות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום]. עצה שהיא לשם שמים, לשם ה', היא תקום, זאת העצה הנכונה]

העשירי הגדול יגמור כל ימיו כל יום ספר תהילים - שני גדולי הדור פסקו

זכאי בדיון לפני קרוב לשני עשורים, גילה רבי זלמן לייב ביום בהיר שהגושה כנגדו תביעה כלשהי. הוא עשה חשבון שמדובר במשהו די שולי, וגם אם יצא חייב בדיון, ההשלכות של המשפט הזה לא תהיינה גורליות במיוחד עבורו. ובכל זאת, אין אחד הרי לא רוצה להפסיד במשפט, ולכן הוא פנה לרבינו הגראי"ל שטיינמן זצ"ל כדי לבקש את ברכתו. בשונה מר' זלמן לייב עצמו, הרב שטיינמן דווקא התייחס לעניין בכובד ראש גדול מאוד, ולא נחה דעתו עד שהורה לנגיד האמריקאי לומר כל יום את כל ספר התהילים מתחילתו ועד סופו. הרב זילבר היה מאוד מופתע, אבל חזקה עליו מצוותו של ראש הישיבה, והוא אכן הקפיד לסיים כל יום את כל ספר התהילים. רק שמונה חודשים לאחר מכן הוא הפך כמה ראה הרב שטיינמן למרחוק. התברר פתאום שכל הנושא התחיל להסתעף, והתביעה הקטנה הלכה והתנפחה לממדים מפלצתיים. הסיפור הזה החל לאיים עליו בצורה רציני ואיים למוטט אותו כלכלית וגם נפשית. הוא המשיך באמירת התהילים וכעבור תקופה הסתיים המשפט כשהוא יוצא זך ונקי מכל אשמה, וידו על העליונה מכל הבחינות... הפלא ופלא. לאחר שהסתיים המשפט, שב ר' זלמן לייב אל הרב שטיינמן ואומר לו "עשיתי ככל אשר ציוויתני... ב"ה זכיתי בדיון ויצאתי כשידי על העליונה. יישר כח לראש הישיבה על הברכה ועל העצה המופלאה. אבל עכשיו, כשהמשפט הסתיים, האם אני יכול כבר להפסיק את אמירת התהילים דבר יום ביומו, זה נורא קשה לי, כי אני איש עסוק מאוד בעסקים ובגמילות חסדים, ואת מעט הזמן שיש לי אני רוצה להשקיע בלימוד ולא להעביר חלק משמעותי ממנו באמירת תהילים... נענה הרב שטיינמן ואמר לו: "עליך לסיים את כל התהילים לפחות פעם אחת בשבוע, ובנוסף תגיד כל יום את כל פרק ק"ט בתהילים, מתחילתו ועד סופו". סגולה להצלחה עבורו כמה שנים. ר' זלמן לייב ייצג תביעה מטעמה של חברה עסקית, שנעשקה על ידי חברת מניות כלשהי, והגיעה לכדי פשיטת רגל של ממש. בבית המשפט נשמעו טענותיו ועשו רושם, והנתבעים הבינו שאין להם מנוס אלא להנסות להגיע לפשרה. באו לר' זלמן לייב והציעו לו פשרה שבה החברה שהוא מייצג תקבל פיצוי גדול ומשמעותי מאוד ביחס למה שהוא ניוזק. ההצעה היתה טובה, ובכל זאת, ר' זלמן לייב זילבר חשב שהוא יכול לקבל פסק דין טוב יותר... פנה למרן הרב התורה מרן רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, ושטח לפניו את הלבטים שלו. האם להסכים לפשרה שמציעה החברה, או להמשיך עם התביעה עד הסוף ואז הוא לוקח סיכון שהתביעה תיחדה ובמקביל הוא גם פותח אפשרות לכך שיצא, והחברה שהוא מייצג תזכה בסכום כפול ומכופל, כשכמומב הוא עצמו מקבל את חלקו המכובד מתוך סכום זה. שמע מרן הרב שטיינמן את הצדדים ופסק את פסקו: "ר' זלמן לייב יגיד כל יום את כל ספר התהילים מתחילתו ועד סופו, ומשיך עם התביעה בלי להסכים לשום פשרה... אין צורך לומר שההוראה של מרן הרב שטיינמן אכן עשתה את שלה, רבי זלמן שב לומר את התהילים כל יום, וכעבור זמן זכה בתביעה בסכום עתק, פי שמונה בערך ממה שהוצע לו באותה הצעת פשרה. הרבה יותר ממה שהוא דמיין שיוכל לקבל עבור התביעה הזאת. ידידו מנוער של ר' זלמן לייב הוא המשפיע הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א. ר' זלמן לייב סיפר לו את הסיפור וגם הוסיף שהוא עדיין אומר את התהילים כל יום, למרות שזוהר דחוק מאוד וזה בא לו בקושי רב. נענה הרב צבי מאיר ואמר לו, אולי כדאי לחזור למרן הרב שטיינמן, ולשאול אותו אם חייבים להמשיך באמירת התהילים, הרי לומר את כל ספר התהילים כל יום זה לא קל בכלל, ולא כל אדם מסוגל לכך. פנה למרן ושאל עד מתי עליו להמשיך עם אמירת התהילים נענה רבי חיים והשיב בפסקנות: "ע"ד שיבוא אליהו...".

כל שיעשה שילוח הקן באותו קן בכולל התברך בנן באותה שנה

שילוח הקן ביכולת 'סיפר רבינו ששנה אחת (שנת תשי"ב) יגלו 'קן ציפור' על פלורסנט שחמל עמדם הביחל החולל במקום גבוה, ורצו לקיים בו את מצות שילוח הקן. ומכיון שאם היונה חוזרת אל הקן אפשר להפקירה, ולשלח שוב, ולזכות עוד פעם בהמצוה, החליטו שכל פעם שהיונה תחזור אברך אחר יקיים את המצוה. ואכן כך עשו. והיונה חזרה שוב ארבע פעמים נוספות, ובסך הכל זכו חמשה אברכים לקיים את המצוה הזו, ובכל פעם אברך אחר זכה בהמצוה, ורבינו היה מונה את שמות האברכים, והיה מסיים שברכות השנה כולם ילדו בן זכר. והיה לאות ! והינם: רבי יעקב פוזן, רבי פנחס קלמן, רבי דוב וינטרוב, רבינו, ורבי שאול קוסובסקי

בזכות גנרטור לשבת תוושע

גנרטור הרה"ג אילן גוזל שליט"א מספר על יהודי יקר שדאג דאגה גדולה מכיוון שבנו בן העשרים ושמונה עדיין לא מצא את השידוך המתאים לו. היהודי היחיד ועשה את כל הסגולות שהוא מכיר, ובאחד הימים עץ לו חבירו הטוב לנסוע לבני ברק כדי להתברך מפיו הקדוש של שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל. היהודי אמר: "כנראה אקבל את הברכה הידועה, 'בו"ה...' (ברכה והצלחה) אבל בכל זאת אעשה מאמץ ואסע לבני ברק שישלח למחרת הוא נסע לבני ברק, המתין מעט וכנס אל הקודש. היהודי אמר את הסיבה שבגינה הוא הגיע, ושר התורה בירך אותו: "בו"ה". היהודי ענה אמר, אך הרגיש שהוא צריך שיהיה יאמר לו עוד דבר מלבד "בו"ה". לאחר המתנה נוספת שוב נכנס היהודי אל הרב, והפעם הרב בירך פעמיים: "בו"ה, 'בו"ה". היהודי שאל: "הרב, מה אני יכול לקבל על עצמי כדי שהבן שלי ימצא את השידוך שלו?" שר התורה אמר: "גנרטור". היהודי אמר תודה ונסע לעבר ביתו. כשהוא דיבר עם רבו הוא סיפר מה אמר לו שר התורה, ורבו אמר שלפי דעת החזון איש אין להשתמש בשבת בחשמל המגיע מחברת החשמל, מכיוון שישנם יהודים העובדים בשבת בחברת החשמל, ולכן לפי החזון איש יש להשתמש בגנרטור, וכך נוהג גם שר התורה רבי חיים קנייבסקי. היהודי נבהל ושאל: "אז איך אנחנו משתמשים בחשמל"? והרב ענה: "בדור שלנו זכינו לגדול הדור, מרן פאר הדור רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שהתיר להשתמש בחשמל של חברת החשמל מכיוון שחולים רבים זקוקים לחשמל, ולכן כולם יכולים להשתמש בו". היהודי שמע את דברי רבו ואמר: "בשביל שהבן שלי ימצא את שידוכו, אני מוכן להחמיר על עצמי ולהשתמש בשבת רק בגנרטור". "שבועיים לאחר מכן נסע היהודי עם רעייתו לשבת חתן בטבריה. הדרך עברה בנעימים, אך לפתע השתרך פקק תנועה ארוך מאוד שנוצר בעקבות תאונת דרכים. המכוניות לכיוון טבריה עמדו בפקק זמן ממושך, וככל שעבר הזמן כך גבר הלחץ מכיוון שהשבת בפתח. ברגע שנהגי המכוניות הבינו שאין דרך להגיע לטבריה בלי לחלל שבת, אחד מהנהגים החל לפעול ויצר קשר עם משפחות מהעיר יוקנעם שיארחו בביתן בשבת את המשפחות שנתקעו בפקק. היהודי היקר ואשתו מצאו את עצמם מתארחים בביתה של משפחה יקרה מהעיר יוקנעם. היהודי היקר, שכאמור קיבל על עצמו להשתמש רק בגנרטור בשבת, לא ידע כיצד לנהוג. המארחים עשו ככל יכולתם כדי שהאורחים הלא צפויים יהיו שמחים. היהודי אמר למארחו שהוא נוהג לאכול אוכל קר בשבת. המארח המופתע שאל מדוע, והיהודי אמר: "כך אני נוהג. ואני שותה רק מים מהברז, ולא משקאות קרים מהמקרר." המארח המופתע הבינו שיש סיבה נסתרת לבקשתו המזוהר של האורח, והמארחת שאלה את אשתו של היהודי: "אתם באמת אוכלים אוכל קר בשבת?" רעייתו של מידוענו ענתה בשלילה. לבסוף אמר היהודי למארחו שלא נעים לו כלל, אבל הוא קיבל על עצמו להשתמש בגנרטור בשבת ולא להשתמש בחשמל אחר". רק שתדע, **אמר בעל הבית, "שאני חושב שאני האדם היחיד ביוקנעם שמשתמש בגנרטור בשבת, ודווקא אותך ה' זימן להתארח בביתו!"** השבת עברה בנעימים, והיהודי היקר סיפר את הסיבה שבגינה הוא קיבל על עצמו להשתמש בגנרטור. המארחת אמרה שגם להם יש ילדה בת עשרים וארבע שעדיין לא מצאה את שידוכה, והדרך לשידוך בין השניים הייתה קצרה... בזכות ברכה אחת של שר התורה - "בו"ה", ומילה אחת - "גנרטור", נבנה עוד בית קדוש בארץ ישראל. ! [משכן שלה ותולדות פנ]

הרב אמר למכור קודם את הדירה והדירה נמכרה מיד

אברך היתה לו דירה ישנה בנוה יעקב, ועמד רגע לפני סגירת חוזה על דירה חדשה יותר מרווחת ברמות, נסע למרן וביקש ברכה, אמר מרן: ברכה והצלחה, התערב הנכד ואמר למרן שמדובר באברך שמעוניין לרכוש דירה חדשה לפני שמכר את הראשונה, אז אמר מרן, "א"כ תמכור קודם ואח"כ תקנה", נתן אותו אברך בנכד מבט נוקב וסימן לו שהוא כבר רגע לפני חתימת חוזה ואינו יכול להמתין עוד! אמר הנכד למרן: "הוא כבר ממש לפני סגירת חוזה וזקוק לברכה שיוכל למכור במהירות את הדירה הקודמת שלא יפספס את הדירה הזאת" מרן סבר וקיבל ולבירכו שזכה למכור במהירות! ואני מהבית והתקשר תיכף למכור וסיפר לי את הפסק שקיבל, ענה לו המוכר: "אני מסכים לחכות לך יומיים! ובכן הלא יאומר קרה, תוך יום אחד הוא מצא קונה לדירה והספיק לסגור איתו חוזה עוד לפני החוזה ברמות

סגולה לבנים זכרים לעשות הבדלה על יין

אברך בא למרן הרב חיים ואמר לו שיש לו שלושה בנות והוא רוצה בנים אמר לו הרב חיים שיעשה הבדלה על יין ולא על מיץ ענבים אמר לו האברך אני עושה הבדלה על יין חשב רב חיים ואמר היין שלך מקולקל ואז הוא נזכר שהוא מוהל את היין במיץ ענבים הוא עשה הבדלה רק על יין ואז נולד בן אחרי שנה וכן וסיפר יהודי שהיה בלונדון שפגש חסיד שהיה אצל בבא סאלי ואמר לו שיש לו בנות אמר לו בבא סאלי שיעשה הבדלה על יין ולא על מיץ ענבים הוא עשה כך ונולדו לו בנים וזוהי סגולה למי שיש לו רק בנות לזכות לבנים

הרב ידע שהבחור עומד לפניו

בחור שהכניס פתק עם כמה שמות לרפואה או ליוויו, ובסוף כתב את שמו ברוך מרדכי בן רבקה להצלחה בתוריש, מרן הביט בפתק ואמר בכל שם בו"ה, וכשהגיע לשם של הבחור הנ"ל הגביה את עיניו ואמר בחיך ובניגון (במנגינה הידועה של ברוך מרדכי היהודי)...: ברוך מרדכי בן רבקה בו"ה!... והיה לפלא מנין ידע שמדובר בבחור עצמו

הרב ברך והכאבי ראש עברו לחלוטין

הביא קידוש בתחילת סדר א, ובפתק הוא כותב שבמשך כארבע שנים סבל מכאבי ראש הזויים ברמה שלא יכל כמעט להתרכז בשום סדר או תפילה, ולא נמצא לו כל מזור, ולפני כמה ימים הלך למרן שבירך אותו ואמר לו שילמד פירוש פירוש ר"ש, וכל כאבי הראש שהסתלקו לחלוטין

[א] גם הנשים חייבות לשמוע מקרא מגילה, אף על פי שיודעין לקרות ישמעו מן האנשים ואם האיש קרא בבית הכנסת לא יברך לנשים וגם האשה לא תברך [ה"ע חולק שיכול לברך לאשתו על מקרא מגילה ושהחיינו אף על פי שיודעות לברך]:

[ב] אם הקורא חרש או שוטה או קטן השומע ממנו לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולקרותה בברכה מיהו אם שמעה מחרש מחורש ויקראנה בלא ברכה משום שיש הסוברים שומע מחרש יצא ואם שמעה מקטן שהגיע לחינוך או מאשה יחזור ויקראנה בלא ברכה [ה"ע חולק שבשעת הדחק יכול לשמוע מאישה]:

[ג] קראה מתנמנם והאיל ולא נרדם בשינה יצא ולכתחילה צריך לחזור ורק בגיעובד שסיים המגילה כולה יצא אבל השומע מתנמנם לא יצא וצריך להזהר בדבר זה שהוא מצוי:

[ד] הקורא את המגילה צריך לברך מעומד בין בתחלה בין בסוף אפילו הוא קוראה יחיד בביתו, אבל קריאתה אין צריכה מעומד [ה"ע לגבי הציבור יש שנהגו לעמוד ויש שלא נהגו וכל אחד יעשה כמנהגו], ורק השליח ציבור קוראה מעומד מפני כבוד הציבור, וצריך לפשוט כולה [ה"ע ויזהר שלא תיגרר בארץ]:

[ה] מי ששכח ולא בירך שהחיינו, אם נזכר אחר שהתחיל יברך במקום שזוכר, אם נזכר עד אחר שכבר קרא גם פסוק עשרת בני המן, לא יברך שהחיינו [ה"ע חולק שיכול לברך עד לפני סיום המגילה]:

[ו] אם השיא הקורא מילים בקריאתו אפילו מילים שאין מפסידים ענין הקריאה לא יצא ידי חובה, ומי שיש בידו מגילה שאינה כשרה ישמע משליח ציבור וישתוק:

[ז] נוהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם, והם איש יהודי וכו', בלילה ההוא וכו', ומרדכי יצא וכו', ליהודים היתה אורה וכו', וכשאומר פסוק בלילה ההוא בקול רם וניגון יסיים תיבת המלך בקול רם וניגון ביותר, ויש נוהגים לומר גם כן פסוק כי מרדכי היהודי וכו' ובבגד לא נהגו בפסוק זה: [ח] צריך לומר מתחילת חמש מאות איש ואת פרשנדתא וכו' עשרת בנשימה אחת, ויארץ בוא"ו של ויזתא, והמנחה להכות ברגליו כשואמרים שמות עשרת בני המן:

[ט] צריך להיזהר לקרות תיבת "ואת" הנזכרים בעשרת בני המן מתוך המגילה, כי יש טועים מחמת המהירות של נשימה אחת לקרות כל תיבות של "ואת" הנה"י בעל פה, וכשאומר "ויקר" יגע בתפילין וינשק, וכשאומרים "את אגרת הפורים" ינענע המגילה:

[י] החכם צבי זצ"ל היה טופח בסנדלו כשמוכיר שם המן בקריאת המגילה, ואני רגיל להכות ברגלים בשם המן הראשון הכתוב בפסוק "אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את המן בן המדתא האגגי", והמן האחרון בפסוק "כי המן בן המדתא האגגי צורר כל היהודים חשב":

[יא] אסור לאכול קודם קריאת המגילה, ואם יש לו מגילה כשרה בבית הכנסת בזמן קריאתה, ואינו רוצה לצאת בברכת החזן אלא לברך לעצמו רשאי, ויברך בלחש:

[בב] טוב שיעמדו שני אנשים אצל השליח ציבור מימין ומשמאל, ויאמר השליח ציבור לפני הברכה ברשות מורי ורבותי ויברך ויקרא, ומנהג עירנו שיעמדו הקהל בעת הברכה בתפלה ובסוף, וכל אחד יברך שישגול ואחר כך יברך ברכה אחרונה, ויזהר שלא יתברך בשם שהוא גולל המגילה:

[גג] הקורא יחיד יברך גם ברכה אחרונה של המגילה [ה"ע חולק שאין לברך]:

[יד] אומרים על הנסים בתפלה וברכת המזון ביום י"ד, ולא ביום ט"ו, ואפילו מקום שקורין המגילה בט"ו משום ספק אם היתה מוקפת חומה מימות היושוע לא יאמרו על הנסים בתפלה וברכת המזון מפני חשש הפסקה [ה"ע האומרים על הנסים יש להם על מה לברך ועדיין שלא יאמרו] ולקרא ב"ויבוא עמלק" בברכה מותר [ה"ע המברכים על התורה יש להם על מה לסמוך]. אם שכח ביום י"ד ולא אמר על הנסים אין מחזירים אותו, אלא בתפלה אומר אחר א-להי נצור נודה לך ה' אחד ואחד על הנסים וכו', ובברכת המזון יאמר אחר סיום הברכות הרחמן הוא יעשה לנו נסים כשם שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה ובימי מרדכי וכו':

[טו] חייב כל אדם ליתן שתי מתנות לשני עניים לפחות [ה"ע איש ואשתו אב ובנו הסמוך על שולחנו נחשב כשניים], וכל המרבה ברוך יהיה, והשיעור הוא אם נותן אוכל צריך שיהיה בו ג' ביצים שהם כ-135 גרם, ואם מעות שיעור שיקנה שלשה ביצים פת [ה"ע מעיקר הדין מספיק פרוטה וטוב לתת שיעור סעודה לחם לפתן], ואפילו עני המתפרנס מצדקה חייב במתנות לאביונים והפרי חדש פותר, וכתוב בספר תורה לשמה שיוכל אביון אחד ליתן לאביון חברו וזה גם כן חוזר ונותן לחברו:

[טז] חייב לשלוח כל אדם לחברו שני מנות דהיינו שני מיני אוכלים וצריך להניח כל מין בכלי אחד בפני עצמו ולא יניח שניהם בכלי אחד [ה"ע מעיקר הדין אין צריך שני כלים ולכתחילה יש לשלוח את שני המנות בבת אחת] ומשלוח מנות צריך לשלוח לגדול אבל מתנות לאביונים אפילו נתן לקטן יצא ידי חובה: [יז] האשה חייבת גם כן במשלוח מנות ומתנות לאביונים, ובגדד שקורין המגילה גם בט"ו בלא ברכה משום ספק מוקפת חומה, צריך לקיים ביום ט"ו סעודה ומשלוח מנות ומתנות לאביונים אחד אנשים ואחד נשים, ורק אין מרבין בהם כמו יום י"ד [ה"ע עיר שהיא ספק ביובל ט"ו טוב לקיים סעודת פורים ומשלוח מנות]:

[יח] אבל תוך י"ב חודש של אב או של איים יקיים משלוח מנות אך לא ישלח להרבה בני אדם אלא יקיים המצוה הזאת באדם אחד דוקא, ולו לא ישלחו אחרים כלל [ה"ע חולק שמוותר לו לשלוח משלוח מנות ואבל תוך שבעה לא

[יט] מצוה להרבות בסעודת פורים, ועיקר הסעודה ביום, ואם עשאה בלילה לא יצא ידי חובה, ומנהג יפה לאכול זרעונים בפורים זכר לאכילת זרעונים שאכלו דניאל וחבריו ועשה להם הקב"ה נס בזה [ה"ע סעודת פורים שנמשכה ללילה יאמר על הנסים אלא אם כן התפלל ערבית בסעודה]:

[ך] מנהג יפה לכתוב עמלק והמן ולמחותם, וקודם שימחם ידרוס ויכה עליהם בסנדלו, ולא ימחם ברוך שבפיו אלא במים מזוהמים, ואם יש שטר לפניו ימחם בשכר וסימן תנו שכר לאובד:

[כא] אין לעשות מלאכה בפורים לכבס וכדומה בין בי"ד וכן ביום ט"ו לנוהגים מספק ואין מסתפרים הישראלים אפילו אם חל יום י"ד בערב שבת: [כב] ילבשו בפורים בגדי שבת או בגדים חשובים, ולא ילבשו בגדי חול, זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו:

יש להזהר לקרוא את המגילה בדקדוק נכון, ולא יחליף בין מלעיל למלרע וכיוצא, שפעמים רבות משנה באת משמעות הענין. כגון בתיבת "באה", שפעמים קריאתה מלעיל שמשמעותה לשון עבר, ופעמים קריאתה מלרע שמשמעותה לשון הווה. כדלהלן: בפסוק (פרק א פסוק יז): לְהִבְיָא אֶת וְשִׁתִּי הַמְלִיכָה לְפָנָיו וְלֹא-בָאָה, קורא מלעיל (משמעותו עבר) (הטעם באות ב') ובפסוק (פרק ב פסוק יג): וְיָבִיחָה הַמְּצַרֶּה בָּאָה אֶל הַמְּלִיכָה, קורא מלרע. (הטעם באות א') וכן בפסוק (פרק ב פסוק יז): בְּעָרֵב הָיָא בְּבִקְרָה הָיָא שְׂבָה, קורא מלרע. (הטעם באות א') (משמעותו עתיד)

אין להביא המגילה לבית הכנסת בעיצומו של יום השבת לצורך קריאתה בלילה, שהרי הוא כמכין משבת לחול. להתיר כאמור, ורק אסור להביאה בשבת לצורך הלילה, משום מכין משבת לחול. ובמקום הצורך מותר להביאה (במקום שיש עירוב) אחר שקיעת החמה של יום שבת. ואם אפשר יעשה זאת על ידי קטן:

הנותן שתי מתנות לאיש ואשתו אביונים יצא ידי חובתו והוא הדין אם נתן לאב ולבנו הסמוך על שלחנו שהם אביונים, יצא. ואם באו לפניו שני עניים, ונתן לפני אחד מטבע גדול כשיעור שתי מתנות, שמחציתו יהיה בשבילו, ומחציתו לפני חברו. יצא אבל הנותן שתי מתנות לאביון אחד לא יצא ידי חובה. אפילו בזה אחר זה. וצריך לתת לעוד אביון

הנותן המחאה (צ"ק) לאביון יוצא ידי חובת מתנות לאביונים. ולא מבעיא אם הבנק פתוח ויכול להוציא מיד, אלא אפילו הבנק סגור בו ביום, כיון שהצ"ק נמצא ברשותו, ואפשר לקנות בו מצרכים אצל מכירו, נקרא נתינת מעות ויוצא בו ידי חובה

מצוה להרבות בסעודת פורים. ויוצאים ידי חובה בסעודה אחת. ומן הדין אין סעודת פורים צריכה פת, אולם נכון לחוש לכתחלה לדעת הפוסקים

הסוברים שצריכה פת וכיצד חובת סעודה זו? שיאכל בשר ויתקן סעודה נאה כפי אשר תשיג ידו. ויש להדר אחר בשר בהמה חלק (גלאס), שיש אומרים שאין יוצאים ידי חובה בבשר עוף ודגים שאין שמחה אלא בבשר בהמה. ואם קשה לו בבשר בהמה, יאכל בשר עוף

אף הנשים חייבות בסעודת פורים, אך ישנו רק מעט יין. ספרדי ששתה יין פורים ונתבסס, והתחיל לרקד ולשורר, ובתוך כדי כך הזיק לחברו, או טיף את בגדיו, חייב לשלם כל מה שהזיק לחברו. ואין הבדל בזה בין פורים לשאר ימות השנה

ראוי להזהר במצות משלוח מנות, שיהיו המנות יקרות וחשובות, לפי ערך הנותן, כדי להראות חיבה ורעות המקבל. ואם המקבל עשיר ביותר, טוב שיהיו גם לפי ערך המקבל. וטוב שיהיה בהם כדי שיעור סעודה. (יכול לקיים את המשלוח המהודר במשלוח אחד שאר המשלוחים לא חייב לדקדק בכך) מעיקר הדין אין צריך לחלק את שתי המנות שבמשלוח מנות ב' כלים נפרדים, דהיינו שיתן כל מנה בצלחת או קערה נפרדת, אלא רשאי ליתנם בקערה או צלחת אחת. ומכל מקום אם יכול נכון לחלק המנות לתת כל מנה בכלי בפניו

מנהג נכון שלא לעשות סעודת פורים עד לאחר שיקיים מצות משלוח מנות ומתנות לאביונים. אבל לטעום מעט לפני כן מותר, ואין בכך כלום

יש אומרים שכשם שאסור לאחוז ספר תורה ערום בלי מטפחת כן אסור לאחוז מגילת אסתר בלי מטפחת. ויש מתירים לאחוז המגילה בלי מטפחת. וטוב להחמיר ליטול הדיים קודם שיאחז במגילה. כי יש סברא להקל בזה, וראוי לצרפה לענין מגילה.

המי שנפלה מידו המגילה לארץ, אין צריך להתענות על כך, ומי"מ יתן פדיון תענית לצדקה. וקבלתי ממורי ז"ל שמהר"ח ז"ל היה נוהג לטבול גם כן מבעוד יום כמו ברגל, להכין עצמו לקבל עזו הארת יסוד אבא שזוהי ההארה הגבוהה ביותר שאמר האר"י ז"ל לכופרים כפורים יותר מהארת שבת הוצא מלפני המלך וכן נהגתי עם כל החברות הי"י. זמי שיש בידו מגילה כשרה וקוראה יחד עם הש"ס, רשאי לברך בעצמו בלחש עם הש"ס, ואין לחוש בזה לברכה שאינה צריכה. ומכל מקום עדיף יותר לשמוע הברכות מפי השליח צבור, שמכוין להוציא את כל השומעים ידי חובתם, משום שברוב עם הדרת מלך (ברכות נג.), ויענה אחריו אמן

זוהר הקדוש שתינונים : מהי מתנה ששולח הקב"ה

עניי שיוזכה בו לתת צדקה

שְׁשִׁינְגוּ, בְּשַׁעֲרֵי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֶת הָאֲדָם, שׁוֹלַח לְדוֹרוֹן, וּמִיָּהוּ? הַעֲנִי, כִּדְי לְזָכוֹת בּוֹ. וְכִינְן שְׁזוֹכֶה בּוֹ, הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו חוּט אֶחָד שֶׁל חֶסֶד שְׁמֵשֵׁף מֵצַד הַיָּמִין וּפּוֹרֵס עַל רֵאשׁוֹ וְרוֹשֵׁם אוֹתוֹ, כִּדְי שְׁקַשְׁבָּא הַדִּין לְעוֹלָם, אוֹתוֹ הַמְּשַׁחֵת יָזָהָר בּוֹ, וּמְרִים עֵינָיו וְרֹאֶה אוֹתוֹ הַרְשָׁם, [שְׁתַּנְן לְצַדִּיקָה רְשׁוּם עַל פְּנָיו] וְאֵזַן מִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ. [הַמְשַׁחֵת] וְנִזְהָר עָלָיו. מִשׁוּם כִּדְי מִקְדָּיִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַה שְׁזָכָה. [פִּרְשַׁת וִירָא דְךָ קִד].

אמרי זו"ל: הגאון המקובל רבי יוסף חיים זיע"א כתב (לשון חכמים) כי לאחר קריאת המגילה, מתנות לאביונים, משלוח מנות והסעודה שאכל כהלכה - קודם שישתכר ישא תפילה בתחנונים". כתב בספר שיר מעון לנכד החתם סופר דברים פרק טו פסוק יא: ובפורים נתעורר להם למעלה בכל שנה ושנה ישועה לישראל, ויען כי השיג מרדכי ואסתר בשנה השנית אחר שנת הנס כי נתעורר למעלה עוד הפעם ענין הנס ע"י הארה קדושה שהושפע עליהם, לכן כתבו את כל תוקף הנס בשנה השנית כדאיתא במגילה (ט' כ"ט) ומכתוב אסתר וגוי את כל תוקף לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית, היינו בשנה השנית, עיי בא"ע והמפרשים, ובלי ספק הימים האלו נזכרים ונעשים בכל דור ודור שפרסם ומשמחה, ובלי ספק גם כלל יחיד באה הארה קדושה וישועה בפורים, הגם שאינו ראוי לכך, מ"מ כמו שאיתא בשו"ע (סי' תרצ"ד סי"ג) שאין נמדקדקין במעוול של פורים אלא כל הפושט וי דנותנים לו הגם שאינו הגון וראוי לזה, כן מקבל גם ראה מדה כנגד מדה ראויה לזה. ובלי ספק כבר נמצא דבר זה עכ"ל

רחמנא ליבא בעי

אשה ריח ניחוח לה'

במסכת מנחות דף קי במשנה מובא נאמר בעולת בהמה "אשה ריח ניחוח ובעולת עוף "אשה ריח ניחוח" ובמנחה עשויה מסולת "אשה ריח ניחוח" לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד

שיכוין לבו לשמים (גמרא זו מובאת ברש"י בפרשה)

האור החיים הקדוש (ד"ה אשה ריח ניחוח א"י). כותב שחז"ל אמרו: "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים" משום שהיה קשה לחז"ל מדוע צריך לכתוב בעולת העוף אשה ריח ניחוח לה' וגם בשור אשה ריח ניחוח לה' וגם בצאן (כבשים וכדו') התורה הייתה קובעת בעולת העוף והייתה עושה קל וחומר את הממעיט וכו', ולא כתבה המרבה ואמרנו לומר לך אחד המרבה הגדול (שיכול להגיע ל 600 ק"ג) שיהיה ריח ניחוח לה'

מסביר האור החיים שזה התירוץ של המשנה שהיה צד לומר שודאי קרבן העשיר שמביא פר הרבה יותר חשוב מקרבן העני המביא סולת או יונים, אלא שתורה ריחמה על העני והשוותה אותו לעשיר, לזה דקדקו בלשונם ואמרו לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט וכו', ולא כתבה המרבה והממעיט להודיענו שאין הפרש בין המועט למרובה, שבשביל הקב"ה קרבן העני והעשיר שווים ממש בעיני ה' לא מתוך רחמנות לעני אלא כך מציאות הדברים.

כיון שאין הקב"ה מסתכל רק על המעשה המצוה, אלא על המאמץ והעמל שמושקע במעשה, כיון שעני מקריב את נפשו בקרבן העולת העוף והמנחת הסולת, דינו שהוא שווה לגמרי כעולת השור ולא שהקב"ה מחשיב זאת כקרבן העשיר אלא זוהי המציאות שדינם שווה לקב"ה.

וראים מדברי אור החיים שהקב"ה חפץ בעיקר בלב ולא המעשה בלבד

כעין זה שואל רבנו אור החיים מדוע נאמר רק בעולת העוף קורבנו לה' לשם השם מה שלא נאמר בהקרבת שאר בעלי חיים כגון בשור וכבש

עונה רבנו אור החיים. טעם אומרו קורבנו לה', ירצה לומר על דרך אומרו (ישעי' נז) ואת דכא ושפל רוח ואמרו ז"ל (סוטה ה) אני את דכא ולמאן דאמר אתי דכא, ומהטעם עצמו לא הזכיר שמו יתברך סמוך להזכרת קרבן אלא בקרבן עוף, כי מי דרכו להביא עוף הוא העני ומביאו בשברון לב לצד מה שהוא העני ולצד מיעוט הקרבן וקרא עליו ואת דכא, מה שאין כן המקריב בקר וצאן שנפשו שמחה עליו בהקרבת דבר הראוי להתכבד. וכיוצא בזה דרשו בזבחים (מנחות קצ:.) במה שאמר הכתוב במנחה ונפש יעו"ש: (אור החיים)

היינו שלפי פירוש זה שהעני מביא קרבן אף שהוא פחות מכולם דווקא בו נאמר קורבנו לה' מכיון שדעתו שפלה עליו ומביאו בבושה לכן מעלתו עולה על כל הקורבנות אף שהם מביאים קורבן יותר חשוב כיון שהקב"ה לא צריך את הקרבן אלא את ליבו של מביא הקרבן

אחד המרבה ואחד הממעיט בא לומר שקורבן העני שווה בשמים לקורבן העשיר ולא שיש כאן איזה חמלה מצד הקב"ה אלא שווה לגמרי שלהקב"ה לא משנה הקורבן שהיה כל העולם שלו ומקרבנו לה' נלמד שהקב"ה חפץ בקרבן העני יותר מהעשיר כיון שמביא זיקת בענווה ובשברון לב

מכאן נלמד שהעיקר זה הלב ולא החיצוניות הקב"ה חשוב כעין זה אומר אור החיים

כתוב כל הלומד תורה מעוני סופה לקיימא מעושר אדם לומד תורה מתוך עוני במסירות נפש גדולה למרות קשיי הפרנסה הוא לא מוותר ללימוד התורה סופו לקיימא מעושר כמו חלה הזקן שהיה עני מרוד ונתן משתכר טרפיק ליום חצי מהטרפיק נתן לבית המדרש [וראים כמה נתן ללמוד תורה חצי מהכנסתו] לבית המדרש וחצי לכלכלת בני ביתו ומסר נפשו ללמוד תורה ולבסוף זכה להיות נשיאם של ישראל לעושר וכבוד. **לימד**

תורה מתוך מסירות ועוני ובטח בשם וזכה בלוטו סיפר הגה"צ רבי גמליאל רבינובץ שליטי"א: פעם אחת הגיעו אליו

זוג צעיר מארצות הברית עם מספר ילדים קטנים כ"י, ודברו על מצבם הכלכלי הדחוק. ובהיות הבעל אברך תלמיד חכם השוקד על תלמודו, אינם רוצים לעזוב את עסק התורה הק' חלילה, כאשר היה תמיד באמונה עמהם – בימי בחרותו למד באחת הישיבות המובחרות שבירושלים ת"י, והיה מבני החבורה כאן, והשתתף בשיעורים מדי שבוע בשבוע. ולאחר הנישואין התגוררו פה עיה"ק כמה שנים כמנהג הרבה בני חו"ל, והמשיך בשקידה בלימוד הישיבה הקדושה. אך לאחר שנולדו להם כמה ילדים נצרכו לחזור למדינת הים, ועברו להתגורר באחד מפברגי העיר ניו יורק הגדולה. וכאשר רצו בכל מאודם שימשיך הבעל לשקוד על תלמודו הצטרף שם לאחת מן החבורות החזקות שבכולל אברכים מצוינים, ומתגדל יפה בלימודיו, אך דא עקא שמצב הפרנסה לביתם בכי רע. ועל כך באו עתה כשבקשתם בפייהם להתחזק לבבם באמונה ובביטחון, כאשר ידוע שהוצאות המחיה והפרנסה באמריקה גדולים יותר, ובפרט כשטפלי תליא ביה, ועצם הוצאות החודשיות הרגילות

משתרגים ועולים תדיר. בתוך שיחתם עמי הדגישו כמה פעמים, שלעת עתה אין הם שואלים אם לעזוב את הכולל או לצאת לעבוד, רק ברצונם להמשיך בכל לב בעסק התורה כי טוב סחרה מכל סחורה, על אף שזה כרוך בחיי דחקות ולחץ עול הפרנסה. – ורק מבקשים **להתחזק באמונה** שלמה בכל לב, ולדעת אם אין הם שוגים בהחלטתם הנחושה שלא לעזוב את עסק התורה. התרגשתי מאוד לנוכח הגילוי המופלא שאנו זוכים לראות בדור עני ושפל שכזה, משפחה שלמה בישראל המשליכים אחרי גוים את כל חיי העולם הזה, ומוכנים במסירות נפש לנהל את חיי ביתם על לחם צר ומים לחץ. ודיברתי עמהם הרבה דברי חיזוק באמונה וביטחון, כמאמר הכתוב (תהלים לב, י) 'הבוטח בה' חסד יסובבנו'. על דרך שפירש הר"ה"ק מפאריסוב זצוק"ל, בשם הרה"ק השרף מקאצק זצוק"ל [הובא בסה"ק ש"ח שרפי קודש, פרשת בראשית], "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו", כי הרשע בכל תהלוכותיו הכל 'מכאובים' לו, ועל הכל הוא מתרעם תמיד, שהכל אינו טוב אצלו, ולכן 'רבים מכאובים לרשע'. אבל 'הבוטח בד' חסד יסובבנו', שכל מה שמסבב אותו הכל 'חסד' אצלו, ומקבל כל קורותיו בשמחה. כמ"ש צדיקים: מי שיש לו אמונה יש לו הכל, ואם נחסר לו משהו הרי זה מורה על החיסרון באמונה, ודו"ק.

וכמאמר החכם, במקום שתספר לה' את גודל צרותיך, תספר לצרותיך את גדלות ה', ותתחזק באמונה איתנה. כך הארכתי עמהם בדברי עידוד וחיזוק, שעליהם לשמוח מאוד בחלקם שזוכים לתורה מתוך הדחק, ואין לשער ואין לתאר גודל השמחה והנחת רוח שנעשה בזה למעלה בשמים, וברוך השם יצאו מחוזקים מאוד. והנה למרבה הפלא, לא חלפו שבועיים ימים מעת שחזרו לביתם באמריקה, והנה מתקשר אלי האיש בטלפון בשמחה גדולה, שלהפתעתם הגדולה זכו בכרטיס 'לוטו פלורידה', שהיה בו סכום עצום בלעשר"ר, ובבת אחת נעשו עשירים גדולים. ואמר לי האיש שבעסוכם זה יכולים בעז"ה לרכוש בית משלהם, להתפרנס בכבוד כל ימי חייהם, ולהשיא את כל ילדיהם בכבוד ובגיוון. אבל עיקר שמחתם הגדולה היתה על כך, שעתה יוכל הבעל לישב בהשקט על התורה ועל העבודה כתשוקתו ואוות נפשו ונפש בני ביתו ולמדנו לקח מוסר השכל מטיב זה המעשה, שלא לאבד חלילה את זיק באמונה, ואף כשעוברים לפעמים זמנים קשים, צריך לבטוח בהשם יתברך שלא יטשנו ולא יעזובנו, ובוודאי יבואו גם ימי הטובה והברכה, [אמן]. ספר "טיב המועדים – תנוכה" בעריכה מחודשת]

אדם נכנס למטבח ציבורי באומן ההכנות לסעודת פורים. כיבדו אותו והגישו לשולחן קערה גדולה מלאה כיסנים טעימים מאוד, וריחם נטף למרחוק. נטל האורח באווירת פורים כיסא אחד ואמר: זה כנגד שניים ואמר: אלה כנגד משה ואהרן. טגל עוד שלושה ואמר: אלו כנגד שלוש האבות, ועוד ארבעה – כנגד ארבע האמהות, ועוד שנים עשר כנגד י"ב שבטים... אמר בחור לחבירו, תזיז מיד את הקערה מכאן, בטרם יקח כנגד ששים ריבוא בישראל.

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחיותא ובדחי' רבנן לוסוף ישב באימה ופתח בסוגיא [שבת לה']

העלון מוקדש להצלחה של חדר ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד מאד ויזכם בקרוב ממש לפרי טבן ויתקיים בהם הפסוק ומלאו כל משאלותיך וכן הפסוק והיה כעץ פולחן על פלגי מים אשר פרוי ותן בעתו וכל אשר יעשה יצליח ויזכו לראות בנים ובני בנים עושקים התורה

מי שברך ויתקן הקדושים אברהם יצחק ויעקב משה אהרן דוד ושלמה הוא יחי וישמרו ויעזרו וירומם ויצלה את התורמים הקרים ובני ביתם: חדר אחד, דוד ושרת חניה, צבן יגאל וציפורה, יצחק ויוכבד תהלה חדר, דוד חדר, ישראל וקרין חניה, ציפורה חדר ומשפחתה, יחי ואביבה חדר, וברוך חדר, משה חיים בן אביבה, עמי ושושנה חן, אליהו ורות נחמה חדר, רפי ואביבה זדון, יסכה ויעקב שמשאן, שמואל ונורית חדר, כהן שמעון מורים, מיכאל ואליס חדר, גענוס ריזאל ואורית חדר, יצחק וכוכבה חדר, כהן יואל, כהן עזראל, שרון קנין, יהונתן ישילת חדר, חסד דניאל פראגני, יוסף ומינה חדר, הרב אסף נתן, בת שבע חדר וכל משפחתה, אברהם וסניגלית מסס, דוד ואלנה ביתן, ר' יעקב אוזביב, כהן רחמים וסווי, בר רבקה וכן, מושושן יונתן, לזיווג חגון תחילה בת שרה, רות בת תמר, רבקה בת רות עיב לילט ומל אורן בני ציפורה. שתורמים לכללי קול כמסון, כולל יום, כולל כל ששיר, כולל יום הומונים, [ועל העלון השבועי. מלך מלכי המלכים החזמי ישמח ויחיים ומלך ערה ונקו יעלים ינבה כוכב מערכתם ובלל שאר יפנו יעלים יצליחו ויבטל האל-מלכותם כל גזירות קשות ויגדלו ויעלמו האל-גזירות טובות וברכות מרובות, וזכות התורה נתן בעדם וימלא כל משאלתם ליבם לטובה, לחיים טובים ומצולחים, ויסיר כל מחלה וכל דבר רע ונחמה תמיד שמחים ומאושרים אכי"ר. לעי: ירום בן יזיל, רחל בת מילה אליהו בן מביכה. 054-8464024